

РЕШЕНИЕ

№ 16

гр. Пловдив, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 2-РИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Магдалина Ст. Иванова

Членове: Михаела Хр. Буюклиева
 Велина Ем. Антонова

при участието на секретаря Елеонора Хр. Крачолова
в присъствието на прокурора А. Янков
като разгледа докладваното от Михаела Хр. Буюклиева Наказателно дело за възобновяване № 20235000600575 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава 33 от НПК.

С присъда № 92/18.04.2023г., постановена по НОХД № 6941/2022г. по описа на Районен съд гр.Пловдив, осъденият Г. З. Д. е признат за виновен в това, че на 29.11.2022г. в гр.Пловдив, без надлежно разрешително съгласно Закона за контрол върху наркотичните вещества и прекурсорите, е държал високорисково наркотично вещество - марихуана с нето тегло 13,271 грама със съдържание на активен компонент тетраhydroканабинол 10,7 % на стойност 79,62 лв., поради което и на основание чл.354а, ал.3, т.1 вр. чл.54 от НК е осъден на една година лишаване от свобода, което съгласно чл.57, ал.1, т.3 от ЗИНЗС да изтърпи при първоначален „общ“ режим, и глоба в размер на 4000 лв.

Първоинстанционният съд е приложил разпоредбата на чл.59, ал.1, т.1 от НК. Произнесъл се е относно вещественото доказателство и разноските по делото.

По повод въззивна жалба на защитника на осъдения съдебният акт е бил

предмет на въззивен контрол. С решение № 382/16.10.2023г., постановено по ВНОХД № 1249/2023г., Окръжен съд гр.Пловдив е изменил присъдата на Районен съд гр.Пловдив, като е индивидуализирал наказанията на основание чл.55, ал.1, т.1 и ал.2 от НК и ги е намалил на девет месеца лишаване от свобода и глоба в размер на 1500 лв.

Поради липса на процесуална възможност за касационно обжалване, съдебният акт на първоинстанционния съд е влязъл в сила на датата на постановяване на въззивното решение.

От осъдения Д., чрез неговия защитник, е подадено искане за възобновяване на производството по делото. Излагат се доводи за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Прави се искане за възобновяване на делото, отмяна на присъдата на първоинстанционния съд и решението на въззивния съд и да се оправдае осъденото лице. Алтернативно се предлага да се измени въззивното решение с преквалифициране на престъплението по чл.354а, ал.5 от НК и налагане на предвиденото наказание глоба.

Пред Пловдивския апелативен съд осъденият Д. и неговият защитник поддържат искането с изложените в него съображения. Пледират за възобновяване на производството.

Представителят на Апелативна прокуратура гр.Пловдив изразява становище, че искането за възобновяване е неоснователно и като такова следва да се остави без уважение. Счита, че не са налице сочените от защитата нарушения на материалния закон и процесуалните правила.

Пловдивският апелативен съд, след като се запозна с данните по делото, обсъди становищата на страните и извърши проверка за наличие на основанията за възобновяване в пределите на правомощията си, установи следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Направено е в срока по чл.421, ал.3 от НПК, от надлежно легитимирана страна по чл.420, ал.2 от НПК. Негов предмет е акт от кръга на визираните в чл.419 от НПК, който не подлежи на проверка по касационен ред и е влязъл в сила. В него се съдържа позоваване на основанията по чл.422, ал.1, т.5 вр. чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК, които са основания за възобновяване на делото.

Разгледано по същество, с оглед очертаната в него аргументация, искането е НЕОСНОВАТЕЛНО.

Според правната доктрина и постоянната практика на ВКС при преценка за наличието на основанията по чл.422, ал.1, т.5 от НПК следва да се отчете, че възобновяването на наказателно дело е извънреден способ за проверка на влязлата в сила присъда и допълнителна гаранция за нейната правилност. Неговата цел е да установи наличието на изрично предвидените в закона основания за възобновяване, имайки предвид стабилитета на влезлия в сила съдебен акт. Такива основания, от категорията на съществени, са допуснати нарушения на процесуалните правила при постановяване на акта, които пороци да поставят под съмнение правилността, законосъобразността и справедливостта му. Трябва да се анализират степента на влияние на съдържащото се в основанията за възобновяване върху приетата фактическа обстановка по делото, направените правни изводи и определеното наказание и ще доведе ли до промяната им това обстоятелство.

Настоящият съдебен състав не констатира наличието на сочените в искането процесуални нарушения, опорочаващи влязлата в сила присъда, допуснати при първоинстанционното разглеждане на делото и пропуснати от въззивната инстанция.

Не са налице пропуски в доказателствената дейност на двете съдебни инстанции, които да сочат на касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК и да са основание за възобновяване на производството по делото. При преглед на съдопроизводствените им действия не се установява да са допуснати съществени процесуални нарушения при събирането, проверката и анализа на различните доказателствени източници.

Първоинстанционният и второинстанционният съд, в рамките на събраните доказателствени източници, са извършили самостоятелен, обстоятелствен, всестранен и прецизен анализ на доказателствената маса, поотделно и в съвкупност. Не се констатира допуснати от решаващите съдилища нарушения на процесуалните изисквания на чл.13, чл.14 и чл.107, ал.5 от НПК. Доказателственият анализ, изложен в техните съдебни актове, е правилен, обективен и в синхрон с изискванията на горепосочените законови текстове. Въззивният съд, от една страна, е дал своята оценка за доказателствената дейност на първата инстанция, а от друга - е направил

самостоятелен анализ на доказателствата и доказателствените материали, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, като изключително подробно и аргументирано е изложил крайните си изводи в мотивната част на постановения съдебен акт.

Неправилно е оплакването на защитата, че решаващите съдилища са се доверили на показанията на полицейските служители, ангажирани със случая, с което са допуснали съществено нарушение на процесуалните правила. Окръжен съд гр.Пловдив е дал изчерпателен отговор на това възражение, което е законосъобразно и се споделя изцяло от настоящия съдебен състав.

Според чл.118 от НПК не могат да бъдат свидетели лицата, участвали в същото наказателно производство в друго процесуално качество. Тази норма не следва да се тълкува и прилага разширително и по отношение на онези „служители на МВР, ангажирани с оперативната работа преди началото и по време на наказателния процес, да свидетелстват за факти и обстоятелства, станали им известни при разкриването на престъплението.” /Решение № 453/14.12.2009г. на ВКС по н. д. № 462/2009г., II н. о., НК/.

Според трайната съдебна практика /Решение № 406/21.06.1999г. на ВКС по н. д. № 68/1999г., II н. о., НК, Решение № 453/14.12.2009г. на ВКС по н. д. № 462/2009г., II н. о., НК, Решение № 150/04.05.2023г. на ВКС по к. н. д. № 181/2023г., I н. о., НК/ „полицейските служители, за които не важи ограничението по чл.118 НПК, могат да бъдат свидетели и няма пречка показанията им да бъдат ценени при изясняване на релевантните за изхода на производството факти.”, подход, който са приложили решаващите съдилища.

Не се споделя и доводът на защитата относно идентичното съдържание на протоколите за разпит на служителите на реда в хода на досъдебното производство. По силата на чл.7 от НПК тази първа фаза на наказателното производство има подготвителен характер, а съдебното производство заема централно място в наказателния процес. В хода на последното, при пълно разгръщане на всички негови основни принципи, страните имат възможност да участват в разпита на свидетелите и да задават своите въпроси. Това право не е било ограничено, нито на осъдения Д., нито на неговия защитник и в двете съдебни инстанции.

Пловдивският апелативен съд намира за неоснователна и тезата на

защитата, че обвинителният акт не отговаря на изискванията на чл.246 от НПК. В обстоятелствената му част са описани в изискуемата от законодателя степен обстоятелствата, при които е извършено престъплението по чл.354а, ал.3, т.1 от НК, за което осъденият е предаден на съд. Наблюдаващият прокурор е изпълнил задължението си да посочи всички факти, които обуславят съставомерността на деянието и участието на обвиняемия в осъществяването му. Обвинителният акт е годен да сложи началото на съдебната фаза на процеса, тъй като съдържанието му дава пълна възможност на осъдения Д. да организира защитата си, както по фактите, така и по правната квалификация. Той е предаден на съд за престъпление с изпълнително деяние „държане”, не и „придобиване”. Двете форми от обективна страна на престъпния състав са в условията на алтернативност, но не и на кумулативност поради използвания от законодателя съюз „или”. За да има „държане”, не е необходимо да има „придобиване”.

Окръжен съд гр.Пловдив е дал изчерпателен отговор и на възражението на защитника на осъденото лице защо дейтелността на последното не следва да се квалифицира като маловажен случай. Като се има предвид легалното определение на това понятие, дадено в чл.93, т.9 от НК, законосъобразен и обоснован е изводът на въззивния съд, че не сме изправени пред подобна хипотеза. Спор няма, че маловажността може да се приложи за всяко престъпление, включително и за деяние, засягащо обществените отношения, свързани със здравето. Неголямото количество и ниската стойност на наркотичното вещество не са достатъчни да обслужат защитната теза. Предишните шест осъждания на дееца, три от които за престъпления с предмет наркотични вещества, не обуславят извода, че се касае за престъпление с по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпление от този вид.

Следователно не е налице и неправилно приложение на материалния закон по смисъла на чл.348, ал.1, т.1 от НПК, тъй като липсват пороци при формиране на вътрешното убеждение на първоинстанционния съд и въззивния съд по фактите и спрямо установеното от фактическа страна.

Предвид гореизложените съображения Пловдивският апелативен съд намира, че не са налице основанията на чл.422, ал.1, т.5 от НПК вр. чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК за отмяна на присъдата на първоинстанционния съд и

на въззивното решение. Поради това искането на осъдения за възобновяване на производството по делото, като неоснователно, следва да се остави без уважение.

С оглед на горното съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на осъдения Г. З. Д. за възобновяване на производството по ВНОХД № 1249/2023г. по описа на Окръжен съд гр.Пловдив и НОХД № 6941/2022г. по описа на Районен съд гр.Пловдив.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____